

i Skyggen af en stor Bøg ovre paa den anden Side af Plænen. Hofjægermesterinden slog sin Parasol ned, og hendes Ledsagerske lagde sin bredskyggede Sommerhat fra sig paa Bænken og strøg en Haarlok fra Panden.

Per gav sig til at se nøjere paa denne Præstedatter. Hun saae ud til at være atten-nitten Aar og mindede ikke om Faderen uden ved sin Blondhed. Hun var højvoksen, lidt opløben, med slanke, fine Former. Paa Grund af Afstanden kunde han ikke tydeligt skelne hendes Ansigtstræk; men rent som Skikkelse betragtet fandt han hende meget indtagende. Som hun sad der i Træets mørke Skygge, lidt fremoverbøjet, med det ene Knæ over det andet, og drejede paa en afplukket Blomst, som hun nu og da lugtede til, var der noget drømmebilledagtigt over hende. Navnlig ved Siden af Hofjægermesterindens massive Skikkelse med det skinnende graa Silkeliv, der spændte over hendes Byste som et Staalharnisk, gjorde hun i sin luftige Dragt et næsten ulegemligt Indtryk.

Det faldt Per ind, at der var en eller anden Person, som hun mindede ham om. Allerede, da han saae hende ude i Alleen, havde han haft en flygtig Fornemmelse i samme Retning. Denne raakidagtige Slankhed, denne blonde, næsten sølvlyse Haarfyldte, disse skraanende Skuldre, — der var i alt dette noget, der syntes ham gammelkendt, ja som stemte ham vemodig.

Henne ved Bordet rejste Præsten sig nu for at gaa.

Det var hans Agt, fortalte han, at besøge en syg Mand der i Nærheden, en af hans Sognebaandslødere, der var kommen galt afsted med en uvan